

Sygn. akt III U 377/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2015 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 30 marca 2015 r. **nr** (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy E. W. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2015 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

+**Sygn. akt III U 377/15**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 czerwca 2015 r.

Decyzją z dnia 30 marca 2015 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy E. W. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy nie uznał okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w okresie od 1 lutego 1979 r. do 31 grudnia 1998 r.

Wnioskodawca E. W. w dniu 28 kwietnia 2015 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany .

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym. Wskazał, że w latach 1979-2001 w czasie zatrudnienia w (...) pracował w warunkach szczególnych jako kierownik Zakładu (...). Do jego obowiązków należał bezpośredni dozór nad pracownikami suszarni zielonek i zboża, mieszalni śruty. Na potwierdzenie charakteru nadzorowanych prac powołał się na zeznania świadka, wnosząc o uwzględnienie okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał 25-letni staż ubezpieczeniowy, nie przystąpił do OFE, ale nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Wskazano, że charakter takiego zatrudnienia może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji

i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca nie przedstawił świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca E. W. urodzony (...) złożył w dniu 14 stycznia 2015 r. wniosek o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, że nie pozostaje w stosunku pracy oraz że nie posiada świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w mieszalni i suszarni pasz i zielonek. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia dołączył ogólne świadectwa pracy.

Rozpoznając ten wniosek organ rentowy decyzją z dnia 30 marca 2015 r. odmówił mu prawa do emerytury.

Ustalony przez organ rentowy wymiar okresów składkowych i nieskładkowych wykazanych przez wnioskodawcę na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 27 lat, 1 miesiąc i 3 dni. Natomiast w ocenie ZUS wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył wnioskodawcy okresu jego zatrudnienia w (...).

Dowód: 1. Akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dn. 14.01.2015 r.

- decyzja odmowna z dn. 30.03.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca E. W. z zawodu inżynier mechanizacji rolnictwa w dniu 1 lutego 1979 r. został przyjęty do pracy w (...)

(...) jako Kierownik Zakładu (...). Nieprzerwanie w zatrudnieniu w tym charakterze pozostawał do 25 grudnia 2001 r. tj. do czasu nabycia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Niemniej później kontynuował to zatrudnienie w ramach umowy zlecenia.

Zakład (...) był jednym z kilku zakładów, które tworzyły Państwowe Gospodarstwo Rolne obejmujące m.in. stadninę koni. W latach 1967-1996 r. zakłady rolne przechodziły kilka reorganizacji i przekształceń, w tym zmianę nazwy W

latach 70-tych funkcjonowały dwa Kombinaty Rolne: G. (H.) i M.. W ramach tych Kombinatów były Zakłady Rolne w S., S., K.. W latach 80-tych Zakład Produkcji Rolnej w S. wchodził w skład Kombinatu (...) w S., natomiast w latach 90-tych był częścią (...) Skarbu Państwa w S., a ostatnio (...) Sp. z o.o. w S..

Niemniej wnioskodawca nieprzerwanie pracował wyłącznie w Zakładzie w S.. Według zachowanego ramowego zakresu obowiązków z 1984 r. wnioskodawca „Odpowiadał za całokształt zagadnień związanych z przedsiębiorstwem rolnym na terenie przedsiębiorstwa i nadzorował pracę suszarni zielonek, mieszalni pasz i laboratorium”. W praktyce jako kierownik tego zakładu wnioskodawca nadzorował bezpośrednio prace robotników zatrudnionych przy suszeniu trawy, zboża oraz kukurydzy, a także prace przy mieleniu zboża i kukurydzy na paszę i śrutę. Dodatkowo w zakładzie funkcjonował młyn, który również był nadzorowany przez wnioskodawcę. Był on odpowiedzialny przede wszystkim za ilość

i jakość produkcji, za racjonalne gospodarowanie środkami produkcji, za prawidłowe i terminowe wykonywanie zadań przez laboratorium. Ale też za miał kontrolować stan techniczny i konserwację parku maszynowego oraz urządzeń technicznych.

Sąd ustalił, że w suszarni, mieszalni pasz oraz w młynie pracowało około 20 pracowników. Wykonywali oni głównie prace fizyczne przy mechanicznym suszeniu traw i zbóż. Natężenie tych prac było od maja do października każdego roku, w suszarni bez przerwy pracowały piece i odbywał się transport surowców. Praca zorganizowana była nawet na trzy zmiany, pracowało tam około 5 pracowników – operatorów i palaczy w suszarni zielonek i 3 pracowników w suszarni zbóż. Przez cały rok trwały zaś prace przy mieleniu zbóż i śrutowaniu pasz, przy czym natężenie prac następowało w okresie żniw. Prace w mieszalni i młynie odbywały się przeważnie na jednej zmianie, pracowało tam 4-5 pracowników, którzy obsługiwali młynki i śrutowniki, workowali paszę i śrutę, zajmowali się załadunkiem i wyładunkiem zbóż, komponentów paszowych, zasypem zboża na urządzenia czyszczące i rozdrabniające, śrutowaniem zbóż, odbiorem zboża do silosów. Wszyscy operatorzy urządzeń musieli posiadać kwalifikacje do wykonywania pracy na zajmowanych stanowiskach oraz posiadać znajomość obsługi i przeprowadzania konserwacji urządzeń czyszczących, rozdrabniających i transportowych, sposobów śrutowania zbóż.

Zakład produkował pasze i śrutę przede wszystkim na potrzeby PGR. Śruta i zielonki przeznaczone były dla koni, pozostałe produkty były dla bydła (krów mlecznych i cieląt) oraz trzody chlewnej. Oprócz robotników fizycznych wnioskodawca odpowiadał też za pracę magazyniera, do obowiązków którego należało przyjmowanie i wydawanie pasz i składników do pasz oraz za pracę laboranta.

Odpowiadając za organizację pracy wnioskodawcy musiał też wykonywać prace administracyjne. Rozliczał pracowników z wykonanej pracy, zamawiał sprzęt i surowce (komponenty pasz), przygotowywał receptury. Mimo że miał wydzielone biuro, faktycznie rzadko z niego korzystał. Jego obecność była niezbędna bezpośrednio w pomieszczeniach suszarni, a przede wszystkim mieszalni, gdzie musiał pilnować przestrzegania przez pracowników ustalonych receptur.

Z racji zajmowanego stanowiska i trudnych warunków pracy wnioskodawca miał wypłacany dodatek funkcyjny i specjalny.

Równoległe z wnioskodawcą pracował świadek Z. B. (1), który w latach 1968-2000 był zatrudniony jako mechanik-tokarz i swoje prace wykonywał w warsztacie. Świadek ten, podobnie jak wnioskodawca kilka razy był wzywany w charakterze świadka

w sprawach dotyczących odwołań byłych pracowników (...) w sprawach emerytalnych.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (rentowe):

- (...) sp. z o.o. z dnia 23.11.2001 r.

2. Akta organu rentowego (emerytalne):

- Zaświadczenia RP- 7 z dnia 28.10.2014 r.,

- „Ramowy zakres uprawnień, obowiązków...” z dnia 29.05.1984 r.

- pismo Agencji Nieruchomości Rolnych OT/R. z dnia 10.02.2015 r. i 3.03.2015 r.

3. angaże z dnia 31.05.1984 r., 13.02. (...). 17.07.1985 r. k. 12-13,

4. zeznania świadka Z. B. (e-protokół z dn. 12.06.2015 r. - 14 min.),

5. zeznania wnioskodawcy (e-protokół z dn. 12.06.2015 r.- 38 min.),

Ponadto Sąd ustalił, że decyzję z dnia 14 grudnia 2001 r. ZUS O/P. przyznał wnioskodawcy prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Świadczenie rentowe wnioskodawca ma przyznane do 24 sierpnia 2018 r. tj. do czasu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (rentowe):

- decyzje rentowe z dnia 14.12.2002 r. i 9.03.2015 r.

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz dokumentacji archiwalnej z akt osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w latach 1979-2001. Przedłożone dokumenty potwierdzają podjęcie zatrudnienia oraz rodzaj zajmowanych stanowisk, zakres obowiązków i sposób wynagradzania wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w (...). Za pełni wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka, który dokładnie opisał strukturę zatrudnienia w Zakładzie Rolnym. Wskazał, jakie prace wykonywał wnioskodawca, jak wyglądała organizacja pracy w poszczególnych działach Zakładu.

Sąd w pełni podzielił także zeznania wnioskodawcy, który dodatkowo podał jakie prace wykonywał przez sporny okres zatrudnienia, w szczególnych jakie wykonywał prace administracyjne.

Zebrana obecnie dokumentacja wraz zeznaniami świadka i wnioskodawcy potwierdza okres i faktyczny charakter wykonywanej przez niego pracy. Zgromadzone dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy E. W. jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny (w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach).

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32). Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Równocześnie zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie

§ 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca E. W. wykazał, iż w dacie złożenia wniosku emerytalnego ukończył 60 lat oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnął też 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Natomiast w toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym, z uwagi na brak świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez niego w zlikwidowanej S. K. (...) w okresie:

- od 1 lutego 1979 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku kierownika Zakładu (...).

W ocenie Sądu Okręgowego fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w ww. przedsiębiorstwie rolnym w łącznym wymiarze 19 lat, 10 miesięcy i 21 dni znalazł potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – dokumentacji osobowej oraz w zeznaniach świadka i jego własnych.

Przy rozpoznawaniu wniosku emerytalnego wnioskodawcy organ rentowy dysponował dokumentacją przedstawioną przy wniosku rentowym w postaci zaświadczeń, w tym kartotek wynagrodzeń. Z dołączonej dokumentacji oraz zachowanych angaży i zakresu czynności wynika, że wnioskodawca nieprzerwanie zajmował stanowisko kierownika Zakładu rolnego.

W tym miejscu podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi

w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron.

Takie postępowanie dowodowe – uzupełniające i weryfikujące dokumentację sporządzoną przez pracodawcę wnioskodawcy – Sąd obecnie przeprowadził. Dokonując tej oceny tut. Sąd oparł się na poglądzie Sądu Najwyższego, zawartym w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638)), zgodnie z którym dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W rezultacie Sąd ustalił częściowo na podstawie zachowanej dokumentacji, a częściowo w oparciu o zeznania świadka i wnioskodawcy, że przez cały okres pracy w stadninie koni, w tym w latach 1979 -1998 wykonywał on prace w szczególnych warunkach na stanowisku kierownika Zakładu Rolnego, tj. prace związane ze stałym i bezpośrednim dozorem inżynieryjno-technicznym. Faktycznie wykonywał prace w wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace na stanowiskach pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nadzorował bowiem prace robotników, które odpowiadają pracom w szczególnych warunkach wymienionym w wykazie A, dział X (w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym), poz. 10 - prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty oraz dział XIV (prace różne), poz. 1 - prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.). Stanowiska te wymienione są również w wykazie A, dział X (w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym), poz. 10 - prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty, punkt 4 – robotnik za i wyładunkowy zbóż, komponentów paszowych i paszy gotowej oraz w wykazie B, dział XIV (prace różne), poz. 1 - prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, punkt 4 – palacz, stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i (...) Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 grudnia 2007 r., (III UK 62/07, LEX nr 375653) czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, objęte poz. 24 działu XIV Wykazu A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Zakres i rodzaj wykonywanych przez wnioskodawcę czynności we wskazanych powyżej latach w pełni odpowiadał pracom w szczególnych warunkach wymienionym w wykazie A, dział XIV „Prace różne”, poz. 24 - kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W istocie w sprawie konieczne było ustalenie, jakie roboty wykonywali pracownicy, którymi kierował wnioskodawca. Tę okoliczność Sąd wyjaśnił w oparciu o zeznania świadka oraz wnioskodawcy. Charakter przedsiębiorstwa rolnego,

w którym pracował wnioskodawca, jak też jednoznaczne i spójne zeznania świadka wskazują, że w spornym okresie wnioskodawca kierował pracą robotników, których prace były wykonywane w warunkach szczególnych, głównie w mieszalni pasz i suszarni zielonek i zbóż. W sytuacji, gdy dozór inżynieryjno-techniczny jest pracą w szczególnych warunkach i praca polegająca na dozorze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma żadnej potrzeby ustalania, ile czasu pracownik poświęcał na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na inne czynności, które również były związane z tym dozorem.

W rezultacie Sąd przyjął, że przed dniem 1 stycznia 1999 r., wnioskodawca wykazał co najmniej 19 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu prawo do emerytury od 1 stycznia 2015 r. tj. miesiąca złożenia wniosku emerytalnego, o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka i ich ocena) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.